

Udvalgets Flertal (Høst, Suel, Røyer og Rump) kunne ganske tiltræde den sidst anførte Betragtning. Da vi derhos ved at gennemgaa Betænkningen ikke have fundet Anledning til at foreslaa, at der til Regnskabets Godkjendelse knyttes særlige Forbehold eller Udtalelser, tillade vi os at indstille, at Forslag til Beslutning affattes, som af de Herrer Dinesen og Dressing foreslaaet.

Da Udvalgets Flertal ikke er kommet ind paa nogen udførelig Begrundelse i Anledning af dets Forslag til Godkjendelse af Statsregnskabet for 1885—86, skal Mindretallet (Th. Nielsen) ligeledes fatte sig kort, idet man henviser til, hvad derom er fremført af Statsrevisorerne Høgsbro og Hørup, hvortil man ganske kan slutte sig.

Mindretallet skal derfor indskrænke sig til at udtale, at foreløbige Finantslove af den Natur som de her foreliggende under alle Omstændigheder ligge udenfor Grundlovens Forudsætninger. Derom vidne talrige Udtalelser, der ere fremkomne fra betydelige Politikere ikke alene paa den grundlovgivende Rigsdag og ved Grundlovsrevisionen i 1865—66, men ogsaa mangfoldige andre Gange. Disse Udtalelser turde være velbekjendte, og Mindretallet forbeholder sig at fremkomme med dem mundtlig, forsaavidt man hertil finder Anledning. Mindretallet skønner heller ikke rettere, end at foreløbige Finantslove ligesom stride imod Grundlovens Ord. Betingelsen for, at en foreløbig Lov overhovedet kan udstedes, er, at den ikke maa stride mod Grundloven, men i Følge § 49 maa Skatterne ei opkræves, og ingen Udgift afholdes, forinden Finantsloven er vedtagen. Rigsdagen var jo desuden samlet umiddelbart, forinden de foreløbige Finantslove af 1ste April 1885 og 10de Februar 1886 bleve udstedte. Dertil kommer endnu den Omstændighed, at Statshusholdningen fra 26de Januar 1886 og til 10de Februar

førtes i Genhold til en kongelig Resolution, der ikke en Gang i Formen fremtraadte som støttende sig til nogensomhelst Grundlovsparagraf, og formentlig derfor ogsaa efter Ministeriets egen Opfattelse ligger udenfor Grundloven. — Selv om man med Flertallet og de tvende Statsrevisorer Lars Dinesen og Dressing havde den Opfattelse, at foreløbige Finantslove grundlovmæssig kunde udstedes, kunde denne Besøielse dog ikke gaa videre end til at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler (sfr. den foreløbige Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling af 12te Mai 1853). De her foreliggende foreløbige Finantslove gaa imidlertid langt ud derover, idet ikke alene Udgifter, som kunne støtte sig til Lov eller Sædvane, men endog frie og nye Bevillinger, som ere nægtede enten af Folkethinget ja selv af begge Rigsdagens Afdelinger, ere afholdte. Der er endog afholdt en stor Række Udgifter til et Beløb af over 1½ Mill. Kr., som støtte sig til Endringsforslag, der bleve stillede umiddelbart forinden Rigsdagens Hjemsendelse den 8de Februar 1886, og som aldrig blev Offentligheden bekjendt. Man ser, at Statsrevisorerne selv have haft Møje med at finde dem (sfr. Betænkningen § 18 Side 113—114). Mindretallet maa af disse Grunde stille Forslag om, at det for Finantsaaret 1885—86 aflagte Statsregnskab kan ikke passere.

Mindretallets foranførte Betragtninger, der i alt Bæsentligt finde deres Smøggæelse ved de ovenanførte Udtalelser fra Statsrevisorerne Dinesen og Dressing, give Flertallet kun Anledning til den Bemærkning, at ligesom Statsrevisionen ikke har indladt sig paa Spørgsmaalet om, hvad provisoriske Finantslove grundlovmæssig kunne indholde, saaledes er der formentlig heller ingen Grund til ved Statsregnskabets Behandling i Landstinget at beskæftige sig med samme.